

[Aage Fogh.]

udvides, og der kan formentlig ikke være nogen som helst tvivl om, at bygningerne og lokalerne ude på Bülowvej, hvor der gennem en lang, lang årrække har været drevet skole, benyttes bedst, også økonomisk bedst, når de udnyttes til de formål, de er skabt til. De udnyttes derfor kun ved, at man lader skolen blive, hvor den er.

Der har så fra visse sider været talt om, at hvis man flyttede skolen, ville man få store arealer til rådighed derude, og disse arealer har stor værdi. Ja vel, hvis de udnyttes som byggegrunde, skal jeg ikke benægte, at de måske nok ville have værdi, men så ville der også forsvinde et grønt område fra en del af Frederiksberg, hvor man i og for sig har brug for et sådant område. Hvis man derimod udbygger skolen, hvor den ligger nu, ville ikke alene den smukke have bevares, men på forsøgsmarken, hvor de nye bygninger skal lægges, kunne der også indrettes et grønt område som park eller som have. Det er min erfaring fra den tid jeg gik på landbohøjskolen, selv om det er mange år siden, at der var rig tilstrømning til landbohøjskolens have af beboere på Frederiksberg, der nød alt det skønne dér. Jeg anser også dette for at være en medvirkende årsag til, at man må foretrække at beholde skolen på Frederiksberg.

Skulle jeg samle mine betragtninger angående problemet om flytning til den anden side af Store-Bælt, må jeg sige, at efter mit skøn og min vurdering, både sagligt og økonomisk, ville det være uforsvarligt.

Jeg må også føje til, at så vidt jeg kan bedømme de udtalelser, der foreligger fra skolen og lærerne, er der kun én lærer, der har givet udtryk for, at han ønskede skolen flyttet. Denne ene lærer er nu faldet for aldersgrænsen og er ikke mere knyttet til landbohøjskolen. Alle de andre lærere har, så vidt jeg kan bedømme, ytret sig for, at skolen bør blive enten på Frederiksberg eller i Københavns nære omegn. De gamle og de nuværende elever tilslutter sig i høj grad den samme tanke. Jeg gør det selv som gammel elev fra landbohøjskolen. Jeg tror af mange grunde, det er rigtigt, at eleverne, som kommer fra landet, og som, når de er færdige med deres studier, skal tilbage til landet, hvad enten det er til

provinsbyerne eller til landsbyerne, ved deres ophold i København og Københavns nærhed får impulser, der kan have betydning for dem senere. Jeg ved godt, at det er svært at skulle argumentere med denne begrundelse, men jeg siger det alligevel. Jeg tillægger også denne side af sagen væsentlig betydning.

Det næste spørgsmål er da, om man ikke skal flytte landbohøjskolen ud i Københavns nærhed; sagligt vil jeg finde det forsvarligt, hvis den ikke flyttes længere væk, end at forbindelsen mellem det gamle og det nye kan opretholdes og de nye bygninger fra tid til anden kan inddrages i skolens daglige virksomhed og afhjælpe pladsmangelen. Hvis det imidlertid er rigtigt, at dette vil belaste omkostningerne med mindst 50 mill. kr., må jeg advare mod denne flytning; så må jeg holde for, at udvidelsen sker derude på Frederiksberg. Jeg kender personlig forholdene fra gammel tid og har for nylig været på landbohøjskolen og set på forholdene, og jeg begriber ikke talen om, at der skulle være pladsmangel på Frederiksberg. Der er muligheder for udvidelse nu, og der er muligheder for udvidelse i fremtiden. Jeg tænker bl. a. på det betydelige areal på den anden side af Rolighedsvej, som i øjeblikket, så vidt jeg ved, er i statens eje. Altså, pladsspørgsmålet tror jeg ikke kan være en hindring for at udbygge på Frederiksberg.

Derfor skal min henstilling være, at vi tager venligt imod det lovforslag, der her foreligger, og at grundlaget for vor indstilling og vort arbejde bliver udbygning på Frederiksberg. Skulle det vise sig, at der i udvalget kan opnås enighed om — hvad den konservative ordfører i og for sig gav udtryk for — at anvende flere penge, end landbrugsministeren nu har stillet forslag om, kan vi overveje det.

Man har også fra visse sider luftet tanken om nye afdelinger ved vor landbohøjskole. Den socialdemokratiske ordfører var inde på det, og det er også nævnt af andre. Jeg tør ikke benægte, at det kan komme til at foreligge. Personlig har jeg en tanke for landbrugsstudiets vedkommende, nemlig denne, at efterhånden som videnskaben skrider fremad og der stilles større og større fordringer til den videnskabelige uddannelse, kan landbruget have interesse i en